

[Ole Bjørn Kraft.]

givelse på forhånd udelukker Danmark fra muligheden for deltagelse eller svækker interessen for vor deltagelse hos de pågældende stater.

Vi går ud fra, at dette ikke er sket ved den udveksling af synspunkter, som udenrigsministeren muligvis har haft lejlighed til at deltage i, og vi er enig med regeringen, når den i denne tid sammen med de andre skandinaviske stater drøfter muligheden også for et militært samarbejde mellem disse stater. Vi vil gerne medgive disse forhandlinger vore bedste ønsker om et hurtigt og positivt resultat. Hvis det lykkes, vil vi betragte det som en væsentlig styrkelse både af fredens og af de skandinaviske staters hele stilling. Men det er vor opfattelse, at disse forhandlinger ikke må føres på et sådant grundlag, at en overenskomst vil udelukke staterne — eller enkelte af dem — fra samlet at overveje en tilslutning til et samarbejde med et endnu videre sigte.

Der er nu nedsat et skandinavisk udvalg eller en kommission til den praktiske gennemførelse eller overvejelse af dette forsvarspolitiske samarbejde. Da denne kommissions danske sammensætning har været gjort til genstand for politiske kandestøberier i den radikale presse, vil jeg bede statsministeren bekræfte, at når den ene af de politiske repræsentanter blev den tidligere forsvarsminister Harald Petersen, så ligger heri ikke nogen politisk tilkendegivelse, hverken fra det pågældende parti eller fra regeringen, men at det udelukkende skyldes, at det var naturligt at lade det største af oppositionspartierne udpege repræsentanten, når oppositionen også skulle være repræsenteret — og lad mig tilføje, at ingen af oppositionens partier naturligvis på forhånd kan føle sig bundet af disse forhandlinger. Jeg henstiller derfor til statsministeren, at vi får adgang til at følge dem under deres udvikling, således at vi ikke en dag pludselig kan blive stillet overfor en eller anden fuldbragt kendsgerning.

Der har i den senere tid været en del politisk uro, en del polemik, en del partipolitisk kombination omkring de løbende forhandlinger om vort forsvars ordning. Jeg synes, det burde være et overstået standpunkt. Det er nemlig på høje tid, at det kommer til at stå ganske klart for vort folk, at hvis vi ikke ønsker at komme til at stå aldeles isoleret i verden, hvis vi vil have nogen mulighed for i fællesskab med andre at yde vort bidrag til, at freden og vor egen selvbestemmelsesret kan bevares, er det nødvendigt, at vi nu så hurtigt som muligt

ved gennemførelsen af en efter vore evner så effektiv ordning, som vi kan tilvejebringe, viser, at vi forstår de pligter, som den politiske situation lægger på alle frie folk, og at vi er rede til at bære den andel af byrderne, som falder på vore skuldre.

Det er simpelthen en umulighed for den højtærede regering at føre en udenrigspolitik, uden at vi bringer vort forsvar i orden, og det gælder naturligvis i lige høj grad, hvad enten vor udenrigspolitik har et nordisk eller et videre sigte. Tiden til de afgørende forhandlinger om vort forsvar må derfor være inde. Vi har i vor holdning fra mit partis side under den diskussion, der har været ført, tydeligt vist, at vi nærer fuld tillid til de højtidelige erklæringer, der har været afgivet af regeringens repræsentanter, den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister, og af det socialdemokratiske partis ordfører i fjor. Vi venter nu denne tillid bekræftet igennem regeringens handlinger. Det er vort inderlige håb, at debatten om forsvaret ikke skal falde tilbage til de altfor velkendte partipolitiske manøvrers plan, men at den under regeringens ledelse vil blive ført på en sådan måde og nå et sådant resultat, at forsvaret ikke påny skal blive et led i den snævre partikamp. Det er efter vor opfattelse regeringens pligt at lede disse forhandlinger således, at den fordomsfrie og saglige forhandlingsvilje, der virkelig er til stede i partierne i øjeblikket, ikke bliver skuffet, men nyttiggjort til gennemførelsen af en ordning, der både sagligt og politisk har et sikkert og bredt grundlag at bygge på.

Til slut skal jeg gøre nogle bemærkninger i tilknytning til den nylig afholdte rundbordskonference i London. Jeg havde egentlig fundet det naturligt, om vi havde ventet hermed, indtil udenrigsministeren efter sin hjemkomst havde fremsat sin bedømmelse. Men som det allerede fremgår af de taler, der er holdt, har man ikke kunnet finde almindelig tilslutning hertil, og jeg vil derfor gerne fremsætte nogle enkelte synspunkter, idet jeg må forbeholde mig at vende tilbage til hele spørgsmålet senere under debatten.

Jeg har først en bemærkning vedrørende tidspunktet for konferencen. Spørgsmålet om en sådan konferencens afholdelse blev allerede rejst i marts-april måned, men fandt dengang ikke den fornødne tilslutning, ligesom regeringen på det tidspunkt, på samme måde som den har gjort det senere, har afslået at gå ind på tanken om en dansk deltagelse i forhandlingerne mellem besættelsens stormagter og repræsentanter for